

TEOM

Pavel „Hirax“ Baričák

Text © Pavel „Hirax“ Baričák, 2024
© HladoHlas Group, spol. s r. o.
Autor motívu na titulke © Atreya Design
Grafická úprava vnútra © Pavel „Hirax“ Baričák
Prvé vydanie, Martin 2024

ISBN 978-80-8216-041-6

*Príbeh je vymyslený
do poslednej bodky presne tak,
ako sa už veľakrát stal.*

Hirax

Venované dcérke Sáře Ráchel

1. Stret svetov

Volám sa Svätoslav. Niektorí ma volajú Sväťo, iní Svetlan. Rodičia mi skutočne dali na celý život túto pečať, a napriek tomu, že som sa za to meno ako chalan hanbil, celkom živo a úprimne som sa z neho neskôr tešil. Nehodlám však klamať – neraz som si kládol otázku, či to svetlo medzi ostatných skutočne šírim, alebo som bol skôr poslom temna. V mojom živote sa vyskytli chvíle, keď práve to druhé sa stalo pravdou.

Nebolo to inak ani v ten osudný štvrtok. Svetlo som určite nešíril, skôr som pripomínal akumulujúci sa hrozivý mrak. Pohádal som sa s celkom neznámym človekom – navzdory tomu, že toto zvyčajne nebola moja parketa. Ako sa to prihodilo? Chcel som ešte nakúpiť jedlo pre deti, lebo manželka mala v ten večer ešte dajaké pracovné stretnutie, takže starostlivosť o naše skvosty ostala na mne. V čase, keď sa udiala táto udalosť, ktorá ovplyvnila osudy mnohých, už veľa kamenných obchodov nefungovalo, možno aj preto v obchod'áku, nachádzajúcim sa v blízkosti mojej práce, bývalo podvečer vždy more ľudí. Neveril som, že tam niektorí aj nespávali. A presne tam sa to stalo...

Staršia pani dôkladne röntgenovala policu s keksami. Moja dávka zhovievavosti bola v tejto neskorej popoludňajšej hodine už dávno na bode mrazu, trpezlivo som stál a čakal, kedy s vozíkom odstúpi z cesty. Asi ma nevidela. Alebo ma nechcela vidieť? Snažil som sa celou silou mysle zachytiť jej pohľad. Mal som už pre ňu nachystanú prívetivú grimasu s nakyslým úsmevom: „Ďakujem, že uhnete s vaším vozíkom a pustíte ma.“ V preklade: „Chceš, aby moje deti umreli hladom?!? Prac sa z tejto cestičky čudo s chemlónovými vlasmi!!!“

Nič! Najprv len skúmala obaly, cenovky a teraz s ultra pomalými stareckými pohybmi začala brať do ruky jedny keksy za druhými. Asi neverila údajom o váhe alebo už jej zrak nedokázal prečítať chrobáčky na obale, prípadne sa chcela znalecky presvedčiť, že to nie je

originál, ale vydarený fejk, kde šetria na kakaovej náplni, ale inak je chuťovo navlas rovnaký ako jeho slávny otec rodovej línie sušienok.

„Pokož, Svetlan, aj ty raz budeš starý. Ty si raketa a ona kára tesne pred vyhodnením na smetisko. Musíš sa prispôbiť, zhlboka dýchaj. Mnohé životné udalosti ťa čoraz viac presvedčajú, že čosi na tom princípe karmy bude a že raz sa ti všetko vráti. Preto teraz pokojne stoj, usmievaj sa ako debilko a čakaj. Ona sa raz určite pohne, neumrieš tu, ani tvoje deti doma neumrú od hladu, len sa im o minútu-dve posunie večera.“

Bol som funiace zviera, dokonale maskujúce nervozitu, primálo som sa ľakal skutočnosti, že aj sedemkrát nič vie poraziť býka. Dodnes neviem, odkiaľ sa vo mne zrazu zrodila myšlienka: „Veď ju oslov, ty pako! Načo ti dal Boh jazyk? Nemý znáša, hovoriaci odnáša.“

– Prepáčte, pani, prosím vás, mohli by ste ma pustiť?

Otočila na mňa pohľad. Nič viac. Ani obraz, ani zvuk. Modrosť jej zreničiek by bola ešte viac prenikavejšia, keby jej oči nemuseli bojovať so silnou vodnatosťou. Váčky pod nimi vytvárali dva roztrásené polmesiace, vlasy prefarbené na moderný šedivý melír d'obli na zašlý žltkastý pergamen vytrasenú bodku za jej odžitými desaťročiami. Pozerala na mňa. Naisto vedela, že mám pod vetrovkou granáty. Odistené. A idem vybuchnúť. Sibyla v prestrojení!

Na tvári som vyladil sladkastý výraz. Dotiahol som ho do dokonalosti – ale nič, žiadna odozva. Začal som pripomínať vírivku, zatiaľ som však horúčavu držal vo vnútri. Premenil som sa na vlka, na ktorého zíza domestikovaná ovca, nevediaca nič o dialógu smrti, keď šarmantne preskočí ohradu baču, ktorý zaspal po fľaši páleného. Vlk odchovaný v kolíske divej prírody očakáva niečo podobné ako od jelenice, ktorá pri strete so svorkou vlkov vysloví napríklad: „Ste v presile, obklúčili ste ma. Ale mám dve malé a rada by som ich dochovala. Prosím, pustite ma, nech ich vychovám. Keď ma stretnete nabudúce, pokojne ma zožerete, ale teraz prosím o milosť.“ A vlci neraz svoju obeť pustia. Nevraždia pre potešenie, veľaokrát aj strhnutú zver nezabijú, také boli závery uzasnutých vedcov, ktorí v starých časoch ešte našli odvahu vojsť do lesa.

Lenže ovca žijúca mimo reality divej prírody dialóg smrti nepozná, tak len zazerá ako starénka na kňaza v montérkach. S nahlúplym pohľadom a mlkvosťou, hraničiacou s imbecilitou, privedie vlka do

zúrivosti, rozmetá ju na kúsky ako trhací kalendár, čím utrpí povest' vlčieho pokolenia, ktoré nakoniec začali ľudia považovať za barbar-skú zver. Pritom len občas nejakému vlkovi prasknú nervy, ale inak to stále ostáva ušľachtilé zviera. Jedno previnenie onálepkuje ostatné zvieratá tohto druhu – húfne zaužívaná rovnica i u ľudí.

– Ja si tu vyberám tovar a môžem si vyberať, ako dlho len chcem! – fľochla na mňa s rozpálenými očami.

Vyvíjalo sa to zle! Praskol mi prvý ventil, para vo mne začala sy-čať ako v kotolni Titanicu.

– Založte si svoj obchod, potom si v ňom pre mňa za mňa vystojte aj Macochu! Ale tu sme viacerí a radi by sme sa pohli!!! – vyslo-vil som energicky. Pohľad mi roztržito lietal z parochne na keksy. Nechcem vás zavádzať, no nebol som vo svojej koži, určite aj babke došlo, že má do činenia so zločincom.

Hneď by som si dal aj po papuli, akosi rýchlo som zabudol, že ma rodičia viedli k slušnosti voči starším. Naivne som preletel pohľadom po pár nakupujúcich, ktorí stáli za mnou a tiež ostali trčať v zápche. Ľudsky som dúfal, že sa ma ktosi zastane, starkej takisto čosi logické i výchovné v jednom povie, ale nechali ma topiť v mojej prostoduchosti. Verní súčasnej dobe všetci mlčali, z očí im tryskalo, „my ti nepomôžeme, my si dlane špiniť nejdeme, vyrieš si to ty, ale čo najskôr“. Použili ma ako baranidlo, nech sa ja vadím. Po spore osta-nem jediný zlý, kým oni budú tí dobrí. Chcel som im v mysli vynadať, „ved' počkajte, vy hajzli slabošskí, nabudúce budete v prvej línii a iní budú mlčať“, no babka ma nepustila, vyštekla ako guľomet:

– To je teda správanie! Ako vás to mater vychovala?!? OTRAS!!! – dosyčala ešte ako babizňa z Mrázika.

Dobre, vyprovokovala ma, zareagoval som nevhodne, vrátila mi to aj s úrokmi, už sa stalo. Ale aj tak nič!!! Držala ten svoj vozík a nemienila sa pohnúť ani o milimeter. Skáral ju bafomet!

– Tak si teda zoberte vybraný keksík, ja počkám, – zaškrípал som cez zuby, po milote tam však nebolo ani pachu.

– Po stretnutí s takým hnusným človekom ako ste vy, už nemám na sladké ani chuť!!! – vypľula zo seba.

„Do pekla, tak ona tu zatarasí hlavnú chodbičku, za mnou sú už traja ľudia, stačilo by, aby uhla o desať centimetrov a naše cesty sa na

úľavu všetkých zúčastnených rozídu do zabudnutia, no namiesto toho mi ide nadávať do beštii!“ Vrel som, ventily strieľali v podpalubí ako bezradný Napoleon pri Waterloo. Nevedel som, či sa mám ešte rozčuľovať, alebo ju prinútiť fyzickým atakom klesnúť na zem, obrátiť jej prázdny vozík a nastoknúť ho na ňu. Uväznenú v improvizovanej klietke ju nakoniec dobit' pohľadmi, nech si zapamätá, že ovca nemá vlka nikdy provokovať a stavať sa mu.

Nakoniec uhla, ale s výrazom v tvári, že od tejto chvíle presne vie, kto jej vyvraždil celú rodinu. Zaradil som jednotku a už ma nebolo, rýchlo preč od strigy! Hlava ma po tomto strete predbiehala o pol metra. Zlý pocit zo samého seba ma neopúšťal, naopak, nevedel som sa sústrediť na nakupovanie a obviňovanie sa, „ako na prd som to zvládol“, vo mne rástlo. „Viem, že nie som žiaden anjel, ale doslovný netvor určite nie... Nie som zlý človek,“ ubezpečoval som sa vo vnútri a prepisoval program, ktorý sa mi babka snažila natlačiť do hlavy. Lebo najhoršie sú dobre zakorenené heslá, ktorým neviem, z akého princípu uveríme, aj keď nie sú pravdivé, no za to nás výkonne zvnútra ničia. „Preč aj s tou babkou a jej vešťbou!!!“ Snažil som sa celý ten energetický marasmus vypláchnuť z mysle. „Nie, nepozierám sa na to dobre,“ začal som zrazu vidieť celú situáciu inak... „Tá pani proste nemala dobrý deň – rovnako ako ja... Niečo jej pokazilo náladu, veď aj ja bývam neraz mrzutý, nepríjemný... Odpúšťam jej a odpúšťam aj sebe... Proste sa to stalo... Obaja sme dobrí ľudia.“

Áno, s touto bodkou som bol spokojný. Neutralita. A ponaučenie, že nabudúce budem mať oveľa väčšiu dávku trepezlivosti. „Veď kam by tento svet dospel, keď by všetci iba odsudzovali a zatracovali? Ku katastrofe.“

– Presne tak, ku katastrofe.

Stál predo mnou. Vďaka môjmu zahĺbeniu som už dlhšie neregistroval, čo sa navôkol mňa deje. Nevnímal som ľudí, zvuky, nič sa ku mne nedostávalo. Až kým mladík stojaci predo mnou nevyslovil vetu ako vystrihnutú z mojej gebuly. Skutočne majstrovská náhoda.

2. Ja som ty, ty si ja

Mohol mať čosi medzi tridsať až tridsaťpäť rokov. Bol vysoký, nezvyčajne chudý, ale so širokými ramenami, o dobrú hlavu vyšší ako ja, vlasy špinavý blond. Mihalnice akoby mal predĺžené, no po umeľých zákrokoch nebolo ani stopy. A tie jeho uprené oči! Dva prenikavé belasé modrosivé reflektory. Snažil som sa ho opísať pár slovami – pekný zovňajšok až netradičná tvárová fyziológia, jednoducho krásna bytosť. No nebolo to len o fyzickej kráse. Sálalo z neho stelesnené dobro. Vyžaroval akési svetlo – zdalo sa že až nadprirodzene.

Pozorne ma sledoval, na tvári mu pohrával mierny úsmev, ťažko povedať, čo sa mu rojilo v hlave. Celý jeho výraz pripomínal gymnastu, ktorý sa chystá začať besne krúžiť okolo kozy, len s tým rozdielom, že tento vesmírčan bol pripravený bárstedy sa rozosmiať. Presne tak, vesmírčan! To sa na neho úžasne hodilo! Nemohol byť z tejto planéty.

– Ja ani nie som z tejto planéty, – vyslovil a mne bolo hneď jasné, že s Majkou z Gurunu sa pozná osobne.

– Spomínaný seriál nebol natočený podľa skutočnosti. Bolo v ňom veľa nepravdy, – pokračoval v monológ, pričom mne sa pomaličky, ale isto otvárali ústa. Nemusel som sa ani vidieť v zrkadle, svetu bolo sväto-sväte jasné, že teraz predvádzam živého idiota. Musel som to čímsi pretnúť, iba by som nezaslúžene skončil na psychiatrii.

– Prepáčte, kto ste? – spýtal som sa zdvorilo. Nechcel som už opakovať pred chvíľou prežitý nepríjemný zážitok v obchod'áku, snažil som sa teda od prvých slov urobiť dobrý dojem.

– Ja som ty a ty si ja. Tvoje utrpenie i zrodenie v jednom, – odpovedal čudne cudzinec. Ukradomky sa poobzeral, mierne stíšil mäkký hlas. Vyrieknutými vetami akoby mi mával z otvoreného najvyššieho okna Strážnej veže od jehovistov.

– Nie, nie som jehovista. Nechcem vás nabádať k žiadnemu náboženstvu, – rýchlo dodal a zažmurkal dlhými mihalnicami, čím vzbudil vo mne ešte viac opatrnosti. Žil som v dobe bláznov, musel som byť

neustále v strehu. Všetci sme dávali pozor jeden na druhého, málokto už veril inému, rodinu nevynímajúc. Veď tí navonok najviac upravení sa podľa zatiaľ neobjaveného vzorca často menili na šialencov, kým tí, ktorých by ste po prvom pohľade preventívne odsunuli do karantény stopercentne duševne postihnutých, sa nakoniec neraz prejavili ako ľudia s múdрым úsudkom a milým prirodzeným správaním. Všetko bolo naopak, chúďa, dotlčené ľudstvo.

– Čo od mňa chcete? – vyjachtal som zo seba, aj keď predtým som si prikázal, že budem hovoriť sebaisto. Ale tóny, ktoré zo mňa vyšli, ma veľmi sklamali. Pripomínali človeka, ktorý v dokonalej beznádeji sleduje, ako mu plamene zachvacujú dom.

– Hľadám presne takého človeka ako ste vy, – vyslovil zdvorilo cudzinec.

Nastalo ticho. Pitoreskná situácia. Chcel som mu ako prvé sľúbiť, že to nikomu nepoviem, len sa už konečne rozlúčme, ale bránil mi jeden fakt, voči ktorému som bol totálne bezbranný – videl mi do hlavy ako do roztvorenej knihy, a to ma, milý čitateľ, nesmierne znepokojovalo. Nevítaný hosť v dome je pohroma, ale nežiadany návštevník vo vašej hlave, to je hotové nešťastie!

– Aký som ja? – zatváril som sa znepokojene.

– Ste dobrý človek, – povedal bezprostredne a s bohumilou ľudskosťou vesmírčan.

– To je však v silnom kontraste s tým, čo o mne povedala pred pár minútami jedna pani, – snažil som sa ho odradiť od mojej osoby, ale zároveň som ho nepriamo prosil, aby neustával v chválospeve. Veď dnes už nik druhého nepochválil, všetci si len závideli a priali iným nešťastie, ktoré keď sa stalo, pomocnú ruku neposkytli, mali ich za chudákov.

– Dnes poobede sa tá stará pani pohnevala s dcérou. Zavolala jej, že v nedeľu sa v blízkom kine koná program Úcta k starším, ktorý je venovaný dôchodcom. Dala jej za úlohu, aby kúpila naň vstupenku. Dcéra nemala problém s vysokou sumou za lístok, len ju mierne šokoval samotný príkaz. Rýchlo si položila otázku, ktorú si vždy kladie, keď ju matka takto prekvapí: „Koľko veľa toho pre mňa mama spravila? Kým ma vychovala od malého tvorčeka a vypiplala až po ženu... Mám jej čo vracať.“ Snažila sa jej iba vysvetliť, že tento galavečer nie

je uvedený nikde na internete. Mama jej neraz volala do práce, aj keď dcéra ju už veľakrát prosila, že ak to nie je súrne, nech to odloží po piatej, pretože šéfovia nonstop monitorujú svojich zamestnancov. Evidentne to pre mamu súrne bolo. Pre dcéru to však znamenalo ísť dvadsať kilometrov do maminho mesta a kúpiť vstupenku. Keďže však bola v práci, nemala na to čas. Navrhla jej teda, nech si vstupenku kúpi na mieste v deň akcie a ona jej potom pošle peniaze. No mama mlčala, – vsunul do vysvetlenia rečnícku pauzu podivný muž. – Poznáte to, keď sa na Venuši mlčí, však?

– Nepoznám, nikdy som tam nebol. Žiadna cestovka tam ešte nepredáva zájazd. Ani pokračovatelia Elona Muska, tí sú stále zamilovaní do Mesiaca... – namietol som s jemným úsmevom.

– Mlčanie na Venuši veští, že sa deje čosi zlé. Vo vzduchu visí problém, – vyslovil neznámy. – Naopak, keď sa mlčí na Marse tak čo? – skúšal ma z laickej psychológie vysoký mimozemšťan. Teraz som si už bol istý, že je mimozemšťan. A ja trubiroh, ktorý z ničoho nič osprostel. Nik sa nezaujímal o nič iné, len o seba a svoj odbor, prečo by som sa mal zrazu vyznať v psychológii? Knihy už dávno vyšli z módy, ľudské vzťahy boli otrasné, rozvrátené, nikto sa tomu nesnažil hľadať príčinu, nikoho netrápila náprava, proste to tak bolo, koniec, utrpenie, bodka. Nik nevráti starý svet, prečo teda odo mňa očakával takúto absurdnú vec? Napokon ma čosi napadlo.

– Keď chlapi mlčia, všetko je medzi nimi v poriadku. U žien je to naopak, – povedal som v očakávaní, že chce počuť práve toto.

– Presne toto som chcel počuť, – dráždil ma s tou jeho telepatiou. – Dcéra podľa ticha v telefóne vydedukovala, že mama s jej ponukou nie je spokojná. Keďže veľa ľudí sa s približujúcou starobou začína správať ako dieťa, mama ďalej nič nevysvetlila, o svojich pocitoch mlčala, pannačane čakala, že dcéra sa domyslí. Ticho ťalo do živého, až to nakoniec v jej potomkovi ruplo: „Mama, zavolaš mi do práce, pričom som ti miliónkrát hovorila, že to šéfovia nemajú radi, všetkých nás majú na kamere! Nanútiš mi, aby som ti ‚darovala‘ vstupenku, a keď ti vysvetlím, že niet inej šance, ako proste prísť pred začiatkom programu pred sálu a kúpiť si lístok, že peniaze ti vyrovnám, oduješ sa. Cítim, že nie si spokojná. Staviasť ma do neriešiteľnej pozície... Čo mám teda podľa teba robiť?!“ Po dvoch sekundách ticha jej mama s tónom ľadovej

kráľovnej odvetila: „To sa mňa nepýtaj!!!“ Dcéra to nevydržala a hovor vypla.

Neodvetil som nič. Slová stratili význam. Tento človek, hm, bytosť, všetko vedel. Jedno ucho mal v mojej hlave, druhým uchom sa zakorenil do celého vesmíru. Neprehovoril som, zmätení predsa nehovorila, takže sme tam len tak stáli a neprirodzene sa na seba usmievali. Ľudia, ktorí nás kde-tu míňali, si nás nenápadne premeriavali.

– Ďakujem za osvetlenie súvislostí, o ktorých som ani len netušil. Našťastie som tej panej už odpustil...

– A odpustili ste aj sebe. Preto práve vy, – dostával ma stále do rozpakov.

– Čo ja? – chcel som sa z toho vyzuť, ale na druhej strane som bol zvedavý, priam až pyšný, že práve moja maličkosť má spolupracovať s vysokou kastou osvietených. I keď, musím sa priznať, druhá, tá negatívna a nedôverčivá polovička mojej duše zatiaľ ničomu neverila, toto stretnutie považovala za dobre vyhútaný trik. Niekde za rohom možno čakal štáb akejsi zábavnej televízie. Ak by aj nie, ľudia toho vedia natárať... a druhí ľudia sa toho zasa napočúvajú... vedia im do posledného zrna všetko zožrať. Sme proste dobytok, zmeska kŕmičov a nenažrancov.

– Mám pre vás ponuku. Alebo lepšie povedané skôr výzvu, – prehovoril, a len čo zbadal, že sa chcem rozplakať, prípadne utiecť, udrieť ho, proste vykonať čosi šialené, čo by ma zachránilo, rýchlo dodal: – Hocikedy môžete povedať nie!

Stáli sme pri regáloch s minútkami, stačilo dať vákuovo balenú plastovú nádobu do ultramikrovlnky a o pár sekúnd ste z nej vybrali pariacu sa sviečkovú či segedín. Z druhej strany uličky stáli police preplnené ázijskými dehydratovanými polievkami, jedna z mála vecí, ktoré z predošlých čias prežili. Všetko s minimálnymi nutričnými hodnotami, instantné jedlo priemyselne vyrobené pre umelých ľudí. A v tomto bizarnom priestore ma zrazu oslovil tento mimozmyslový zjav. Časť vecí si mohol vymyslieť a moje myšlienky dajakou sugestívnou metódou prečítať. Bolo to jedno z ďalších vysvetlení, čo mi ponúkol mozog pracujúci na plné obrátky, tak úmorne sa snažil celú tú čudesnosť dajako pochopiť, vysvetliť, uzavrieť. Ešte to tak – aby som si o ňom myslel, že je slabý!

Existovala však aj možnosť, že cudzinec bol pravdivý a vševediaci. Tohto som sa bál najviac, aj keď ako malý som si prial stretnúť sa s takýmito dobromyseľnými mimozemšťanmi. Ale takto? Medzi regálmi práškového jedla???

– Aj vďaka tej prosbe z vášho detstva ste boli zaradený do nášho programu, – bičoval ma drzo pokojný blondiak ďalej. Nebolo prečo pochybovať, že to bol buď vycvičený profesionál, alebo utečenec z prevýchovného tábora s duševnou abnormalitou. Na mne bolo zhodnotiť, nakoľko škodlivou, ledaže by žehnajúcou nasledovnú prítomnosť.

– Akú máte pre mňa ponuku? – spýtal som sa milo.

Nečakajte v mojej otázke zhovievavosť, skôr zbabelosť, ba až chrapúnstvo. Chcel som sa ho zbaviť, vyvliecť sa z toho, veď ako inak sa zbavíte psychopatov, ak nie pritakávaním, predstieraním, že ich chápete, veríte všetkému, čo trieskajú? Od ľudí radšej čo najrýchlejšie preč. Dobrých už na planéte veľa nebolo, načo riskovať a hľadať ich?

– Navrhujem, aby sme si sadli do nejakej reštaurácie, čajovne... – povedal neznámy a blysol cnosťou nabitými očami. Miatol ma nimi. No aj tak som to sedenie odušu odmietol, nechcem vás zavádzať, bol som vystrašený, do morku kostí prekvapený. Získaval som čas, tak som mu povedal, nech ma počká pred obchodom, že mu môžem venovať maximálne pár minút. Bol až veľmi zvláštny, ba až čarovný, aby som ho len tak odbil.

Keby som vedel, že ma to v konečnom dôsledku bude stáť život... Paradoxné, ba až zvrátené na tom je, že ak by sa celá situácia mohla zopakovať, nerozhodol by som sa inak. Šialené, však? Varujem vás, toto nie je normálna kniha. Ešte stále máte čas ju prestať čítať, odložiť ju na večnosť.

3. Budeš môcť konať zázraky

Odišiel a ja som cváľal po obchode ako bezhlavý jazdec. Chcel som získať čas a paradoxne keď som ho získal, trpel som. Absolútne som sa nemohol sústrediť, do košíka som hádzal všetko možné, len nie to, čo som mal v pláne a po čo som do obchodu prišiel. Neverbálnym konaním som asi chcel maskovať chaos myšlienok v hlave, chcel som vyznieť ako človek v pohode, s ktorým podivný rozhovor s ešte podivnejšou bytosťou nezamával.

Prečo som zmätkoval? Veď iní kupujúci o mojom vnútornom svete vonkoncom nič netušili. Len čert vedel, prečo sa už ľudia jeden o druhého nezaujímalí. Aj keby som tam chodil nahý s kvetináčom na hlave a s horčicou na penise, tvárili by sa, že tam nie som. Musel by som si asi zaryť stanový kolík do hrude, začať mohutne krváčať, ručať pritom ako býk po zrážke s tankom, možno až potom by sa okolo mňa zbehli. Spiaci jedinci, osprostení modernými hračkami, výstavne nakonfigurovaní reklamami a kampaňami, ktoré do nich bežali, kým oni sa klamali, že nad nimi víťazia a že nemajú na nich vplyv. Pravda však bola taká, že ich pohľovali zaživa a tvarovali do žiadanej podoby – podvedome fungovali podľa nich. Dokázalo ich prebrať hádam už len veľké nešťastie. Napríklad holý muž s rozbitým kvetináčom na hlave, s horčicou na penise a zvíjajúci sa na chladnej dlažbe supermarketu s kolíkom v hrudi. Všade krvi ako z prasat'a, ktoré sa nast'ahovalo do jeho vnútra s vidinou teplej maštale.

Bol som vo vytržení, v gigantickom očakávaní, „čo za ponuka to bude“. Na druhej strane som sa hamoval, už ma počas môjho života nejeden človek oklamal. Ľudia vedia byť cherubíni, ale i hajzli. Podľa toho, čo v sebe živíte, to si aj priťahujete. Na spovedi som už roky nebol, vlastne nikdy. Logicky mi z toho vyplývalo, že som v sebe nosil chliev, nečudo teda, že svine ma kde-tu objavili a ponúkali sa, že ku mne prídu na chvíľu bývať a vyžrať ma. Kto z nás nebol oklamáný? Najviac asi ten, kto tvrdí že nikdy.

– O čo teda ide? – položil som mimozemšťanovi otázku, to som už stál pri mojom solarmobile. Ako vedel, ktoré auto je moje, ma už vonkoncom neiritovalo. Toto by dokázal aj môj desaťročný syn – počkať si niekde za rohom a kohosi odsledovať.

– Váš deväťročný syn Lukáš dnes dostal z matiky päťku. Nevedel na krátkej náhodnej previerke vypočítať, koľko číslic sa nachádza na dverách očíslovaných od tridsaťpäť po stoštrnásť. Učiteľka od nich chcela počet číslic, teda jednotlivých numier. Napríklad číslo štyridsať sa skladá z dvoch číslic, zo štvorky a z nuly, teda z dvoch numier. Luki, ako ho voláte, však bral dvojciferné čísla ako jedno... Všetky tri príklady mal zle.

– Nie ste náhodou jeho učiteľ matematiky? – spýtal som sa ho, pokým som z nákupného košíka prekladal do odkladacieho priestoru auta dve fľašky zaváraných uhoriek. „Preboha, na čo som ich kúpil?!? Nik ich doma neje!“ Mnohé nasvedčovalo tomu, že posledné minúty som sa úspešne odpojil od rozumu.

– Nie, nie som. Nemáte nainštalovaný školský program, ale že vášho syna učí matematiku učiteľka, to viete. Spýtajte sa vašej dcéry na kružidlo. Dnes jej v škole zmizlo. Prizná sa vám, mamy sa bude báť. Bude si istá, že jej ho vzal Hugo, ktorý ju balí, ale robí to dosť nevhodne. Lenže ona si to kružidlo zabudla v triede siedmakov, kde boli na predmete expedícia, teda v špecializovanej učebni na geografiu a biológiu. Nik jej ho nevzal, vráti sa jej. Teraz je položené na parapete hneď pri katedre.

Už mi chýbalo preložiť do kufru posledné veci, lenže jeho vety ma už skutočne dožrali!

– Tak dosť! Z koľkých detí pochádza môj otec?

Chvíľku bolo ticho. Tešil som sa, že som ho dostal na lopatky, ale som sa prepočítal.

– Váš strýko sa volá Štefan, je o rok starší od vášho otca. Ešte majú dve sestry. Najstaršiu Miladu a najmladšiu Zdenku. Tá je benjamínko rodiny, narodila sa deväť rokov po vašom otcovi Dušanovi. Patria do vzácnej rodiny, ktorá ešte mala štyri deti.

Stále sa to vo mne vlnilo, oceán nepokoja dvíhal hrebene vln viac a viac, pereje sa penili, pripomínali tráviace šľavy gigantického morského živočicha.

– Keď som mal šesťnásť, mal som prvú frajerku. Nechodili sme dlho, len jeden mesiac... – nadhodil som.

– Volala sa Renáta.

Zhlboka som sa nadýchol a položil mu otázku, na ktorú vedela odpoveď len Renátka a ja.

– Pobožkal som ju niekedy? – spýtal som sa ho. Slabý odtieň červenej premaľoval moje líca.

– Nikdy. Ani v ten večer... Už sa toho bozku v tieni paneláka na vašom sídlisku nevedela dočkať, ale vy ste nenašli odvalu. Preto sa s vami aj rozišla. Chcela niekoho odvážnejšieho, akčnejšieho... Začala chodiť s Matúšom, ale ich láska netrvala dlho, chodil so všetkými inými, len nie s ňou... Dost' si vyčítala, že s vami nemala viac trpezlivosti. No bolo už neskoro, začali ste si s Peťou Mazákovou, jej susedou, – hovoril cudzinec, akoby čítal z nejakej databázy, jeho vety plynuli pokojne, hodíte mincu a dozviete sa všetko. Viac som znervóznel, ako žasol. Nebolo to s kostolným poriadkom, môj rozum bol vykoľajený, nedokázal si objasniť, odkiaľ to všetko čeráol.

– O čo teda ide, čo mi chcete ponúknuť? Začínam mať toho dost', – vyšlo zo mňa rázne, rýchlo som pribuchol dvere kufru na starom čínskom modeli solarmobilu.

– Viem. Cítim z vás miernu zlosť na všelijakých otravovačov cez telefón, ktorí vám ponúkajú dobré investovanie, skvelý servis plastových okien a vodovodný filter grátis k tomu, predaj zakázaných televíznych programov a infokanálov, lepší mobilný paušál, zbavenie sa vojenskej povinnosti...

– Správne... Takýchto špekulantov, ktorí berú ľuďom čas, je čoraz viac.

– Nepôjdeme si niekam sadnúť? – neprestával ma orať.

– Ak teraz nevyklopíte aspoň dvoma vetami jadro vašej ponuky, sadnem za volant a odídem. A to ešte uvidím, či sa vám odzdravím.

– Svetlená rada si vás vybrala, aby ste zachránili ľudstvo.

Hrobár zdravého rozumu, virtuóz ohromenia, jedným slovom mimóza.

– Len toľko?!? Čakal som väčšie poslanie! – zareagoval som ironicky, kým som sa rozhodoval, či mu dať do brady, udat' ho za po-

užívanie halucinogénov alebo len tak sadnúť do káry a za hlasitého psychopatického smiechu zmiznúť v tme smer bláziniec.

– Skončili ste medzi sto vybranými pozemšťanmi. Šanca na úspech u vás vyšla na vysokých sedem percent, – nechcel sa vzdať halucinácií.

– Až sedem percent?!? Tak to by sme mali, inštrukcie mi pošlite mailom. Dovidenia, – zohol som hlavu, nastúpil do premiestňovadla a chytil sa pevne kľučky dverí s jediným prianím zavrieť ich.

– Iba myšlienkou pomôžete hocikomu – len nie sebe.

– To som si vydýchol... Sebe nie, to nepotrebujem... Ja som psychický obor, kráľ spokojnosti, skala harmónie, mňa nič nebolí... Mne pomôžu tí, ktorým pomôžem ja, – táral som sarkasticky, môj široký úsmev by to prezradil aj blbcovi s emocionálnou inteligenciou na úrovni krta.

– Má to však určité obmedzenia, – pokračoval vesmírčan rýchlo, dobre tušil, že jeho čas sa rýchlosťou svetla zmenšuje.

– Dovidenia! – odsekol som úsečne a zavrel dvere.

Pomaličky som rozbehol solarmobil. Ostal tam stáť, jeho pohľad sa menil s trajektóriou môjho vozidla, registroval som ho periférnym videním. Zazdalo sa mi, že kýval na pozdrav. V mysli sa mi objavila náhla výčitka: „Ten človek bol obdarený, nebol to podvodník. Stojí tam v daždi a máva mi na rozlúčku, kým ja od neho odchádzam plný pýchy a odmietnutia.“

Sebaobviňovanie mi šlo vždy na výbornú. Len teraz som si akosi nedokázal odpustiť.

Bolo to silné.

4. Zrodené v tme ostane v tme

– Budete môcť všetko, čo si zaprajete. Ale splní sa vám iba to, čo uškodí iným. Dobré skutky nebudú fungovať, – vyslovil čudný pánik sediaci oproti Rudovi v krčme siedmej cenovej skupiny, kam sa s ním dobrovoľne vybral. Hmm, dobrovoľne... Chvilku sa bránil, cudzím ľuďom Rudo neveril ani zamak, ale tento pako, ktorý sa mu prihovril na ulici určite po úspešnom preskočení plotu psychiatrie, mu sľúbil slušne veľkú sumu za päť minút jeho času. Rudo si peniaze vypýtal vopred, obratom ich aj dostal a pokrkvané zasunul do vrecka – veď čo je v nohaviciach, to sa počíta. O sekundu tak blázon získal prvý balíček Rudovej náklonnosti.

– A čo ste vy sám Lucifer, keď mi sľubujete silu meniť ľudské osudy? – spýtal sa ho Rudo.

– Satan chráni! Na šéfa nemám, – rozrehotal sa čudák a objednal si poldecu rumu od čašníka, ktorý nebyť špinavých pohárov pri vedľajšom stole, tak si ich desať minút vôbec nevšímne.

– Čo z toho budete mať vy? – hral Rudo naivku, neveril ušatému debilovi ani jeho nesympatickú medzeru medzi špinavými zubami. Zdalo sa mu, že za ten rýchlo nadobudnutý peniaz sa patrí konverzovať nezáväzne aspoň šesť minút a potom zmiznúť v tme.

– He, he, vraj zmiznúť v tme, – vyslovil zrazu jeho spoločník s pár dlhými neposlušnými čiernymi vlasmi na prednej plešine. Krútili sa mu ako dym nad ohniskom. V Rudovi sa zrazu ozvalo neutíšiiteľné nutkanie vytrhnúť mu tie škuty.

– V tme sa nemizne, v tme sa všetko rodí! Človek sa rodí z piče, nie?!? Tam je tma ako v truhle, človek sa teda rodí z tmy!!! – vulgárne hovoril neznámy a svoju „hlbokú“ rozpravu znásobil chorým smiechom. To už sa aj ostrieľanému Rudovi zdalo, že to s tými vulgarizmami prehnal. „Veď sa ani nepoznáme a už tu skloňuje piču ako chleba? Na inteligentný rozhovor môžem iste zabudnúť,“ pomyslel si a skontroloval čas. Zadok ho začínal omínať.

– Jebe tým belasým, ktorí stoja proti nám... – vytresol spoločník.
– Akým belasým?!? – spýtal sa Rudo čoraz viac pohltený nezmyslami. Jeho otvorené ústa pripomínali maniaka pozorujúceho v parku dve študentky, hompáľajúce nohami trčiacimi z plaviek, ktoré sa opalovali na deke so skriptami v rukách.

– No belasým, ktorí všetko zachraňujú, budujú, žehnajú... – šermoval čudák rukami vo vzduchu.

– Nech sa páči, rumiček, – položil čašník pohárik pálenky na stôl.
– A vy ste si to nerozmysleli, nechcete nič? – obrátil pohľad na Ruda.

– Ďakujem, idem o chvíľku do sauny...

– Aspoň jednu veľkú kofolku, nech máte čo vypotiť.

– Jednu trojdecovú, – odsekol Rudo, dávajúc najavo, že nemá rád, keď mu ktosi čosi nanucuje. Zvyčajne to býva tak, že to, čo človek nemá rád, robí druhým.

Neznámy zdvihol pohárik k ústam, párkrát zakmital špičkou vystrčeného jazyka a rum lupol do seba. Úsmev opanoval dušu zaliatu opojným mocom. Jemné obrysy jeho posledného jemnohmotného tela ešte viac sčerneli, kým mohutná podpora negatívnej čiernoty o to viac začala vnikat' do jeho hlavy, mysle, podstaty... Všimavej bytosti s otvoreným vedomím by sa zazdalo, že sa rozdvajil.

– Ešte mi doneste ten chutný rumček, – pokynul barmanovi, – jeden, dva, slovom dvanásť ešte zvládnem, – zachichotal sa diabolsky.

– Čo ja mám s vašou vojnou s belasými? – namietol Rudo. „V tej vašej pomätenej myslí,“ dodal už len vo svojom vnútri.

– Nemám pomätenú myseľ! Som Belzebub, veľkoknieža temných síl prvej kategórie!!! – osopil sa na neho muž. Podľa tónu reči mal hnev čertovi minimálne odtrhnúť dekel z hlavy.

– Točí sa tretia séria Arabely? – vyprskol Rudo smiechom.

– Žiadna Arabela, kurva!!! Vošlo sa do ďalšieho rozkolu medzi temnom a svetlom! Veríme, že sa začalo posledné kolo v ringu a že ich tentoraz dostaneme na kolená! Úplne stratia možnosť pôsobenia nad touto planétou, – tryskalo energicky z neznámeho. V ruke nervózne točil prázdny pohárik, až ho nakoniec treskol na ulepený obrus.

– Trepete hovädziny! Už ste si asi aj predtým uhlí, – nastúpil Rudo do útoku. Už ho tie kydy začali omrzat'. Prachy mal vo vačku, sauna čakala.

– Keby ste neboli vybraný konzíliom najmocnejších, prišpëndli

by som vás na pár sekúnd výchovne o plafón!!! – zahrnel čudák. Čertvie, ako dokázal, aby ešte aj jeho zreničky nabrali výrazne červenú farbu, lebo bielka mu horeli ako posledné lesy planéty.

– Povedala stará mama a odišla do záhrady okopávať repu, – uškrnul sa Rudo.

Srd v očiach spoločníka zamrazil Ruda kdesi v krčnej chrbtici. Pohľadom šelmy pred útokom sa to však neskončilo, obrovský sklenený popolník, na jednom mieste obitý a varujúci ľudské prsty pred poranením, sa začal pomaličky, ale isto dvíhať zo stola. Zastavil sa až na úrovni jeho očí. Preľaknutý Rudo nemal šancu ani zareagovať, popolník vykonal prudký pohyb a trochu ho udrel do čela. Nestačil vysloviť ani bé a predmet opätovne pristál na stole. Rudov rozum nedostal čas celú situáciu prepočítať, nebol si istý, či sa mu to všetko len nezazdalo. To by však nesmel cítiť mravčenie v strede čela.

– Pomyslite si a stane sa. Jedinou podmienkou je uškodiť inému! – precedil cez zuby nasrdene podivín. Rudo od úžasu i hnevu mlčal.

– Tak tu to máme, rumiček a trojdecovú kofolu. – Čašník sa otočil a odchádzal k baru. Rudo sa na neho pozrel a pomyslel si: „Bodaj by si sa potkol, ty chruño jeden!“

Najprv sa nič nedialo, ale pri ďalšom kroku čašník nelogicky položil pravú nohu pred ľavú a hodil klobásu hodnú opilca z bansko-bystrického autobusového bistra.

– Do piči! – premiešala sa nadávka čašníka so zvukom pohárika, ktorý vyletel z tácky a rozbil sa na dlažbe na márne kúsky. Plastový podnos vyrobil zvukový podmaz, podobný rachotu činel.

– Debut máte za sebou, gratulujem, – usmial sa vyslanec temna na Ruda.

Po dlhých rokoch chcel Rudo komusi poďakovať, ale v závere sa mu to opäť nepodarilo. Jeho pohľad však vravel za všetko. Mozog mu ktosi vybral z hlavy a nahradil štrkom, kotrba mu to nebrala, ale negatívna myseľ začala šialene pobeťovať po ihrisku, stále zrýchľovala, vrešťala so dvihnutými rukami nad hlavou ako gladiátor, ktorý práve premohol svojho soka a cisár mu pred burcujúcou arénou, topiacou sa vo vytržení z agónie smrteľného duelu, udelil slobodu, zbavil ho na večnosť statusu otroctva.

Rudo začínal byť opitý mocou, a to si len chlípil.

5. Všetko zlo sveta

„Takže budem môcť všetko, čo si zaželám... Ale splní sa to len vtedy, keď to uškodí inému...“ prehrával si Rudo v mysli slová toho čudného posla. „Hmm, čosi diabolského v ňom veru bolo, aj sa tak stále škeril.“

Vo fínskej saune bol okrem Ruda ešte jeden starší pán, nehybne ležiaci na najvyššej priečke. Rudo mal na neho ideálny výhľad, sedel na opačnom konci drevených stupňov, len s tým rozdielom, že bol nižšie. Ležiaci muž mu pripomínal jogína – vlastne mu tak v saune pripadal každý druhý. Vždy sedeli akoby prehltli metrový obuvák, chrbtica vystretá, oči zažmúrené, nehýbali sa, dakedy to ani neskrývali, rovno sa dali do jogínskeho posedu. Ešteže tento ležal... Rudo sa v saune vždy mrvil ako pásomnica v hrubom čreve. Pot sa z neho lial, a to v tej vyhni nebol ani len sedem minút, kým pokožka jogína bola zatiaľ celkom suchá, čo Ruda hnevalo najviac. „Veď tu bol už predom mnou! Aladín jeden zasraný, ešte chvíľu a začne sa tu na plachte vznášať v priestore!“ zúrilo v duchu.

Rudo bral život ako boj. Súperil so všetkými, spoluhráčov nepoznal, nikomu nenahrával, existovali pre neho výhradne iba nepriatelia. Zo všetkých cítil hrozbu, preto si hneď v mladom veku osvojil taktiku prvého úderu. Nikomu neveriť a pre istotu bez váhania zaútočiť, zraziť k zemi, dať príučku – nech všetci v predstihu pochopia, že on je Rudo, mocný pán, s ktorým sa nediskutuje. Dovoľené bolo iba súhlasenie a pochlebovanie. Vyvolení boli z jeho strany zahŕňaní priazňou, ktorá sa prejavovala tým, že ich Rudo neprenasledoval a neškodil im. Bez váhania zapierali seba o to viac, keď sa presvedčili, že za prítakávanie dostanú kocku cukru s alpou. Tí, ktorí s týmito hnusnými Rudovými praktikami nesúhlasili a vzopreli sa mu, vytrpeli si svoje.

Keď Rudo nemal súpera, bezodne zvnútra masíroval svoje ego. Do seba sa nepúšťal, sebakritika či korekcia vlastných chýb u neho absentovali. Vo vnútornej krajine falošných zrkadiel nevidel nič

podlého, bol dokonalý, mazaný, bezchybne dokázal ničiť ľudí vo svojom okolí. Ovládal taktiku ohovárania, intríg, techniku vytrhávania slov z kontextu, manipulatívneho podsúvania poloprávd toxicky pustených medzi správnych ľudí, najmä tých, čo radi ohovárali. Rudo presne vedel, kto miluje klebety a u koho je ich šírenie životné poslanie. Na tých mal dobrý nos. Nie, zle píšem. Nosisko! Veď aj v realite mal nos skutočne vzrastovo veľký, démonicky zalomený, zväčšené póry pripomínali jahodu.

Z profilu jeho nos pripomínal zlomenú notu. To odvtedy, čo mu dal sídliskový prašiak poriadne po papuli. Komusi tam hore nestačilo, že ho foter lomil ako žito, vyhadzoval bosého z domu, zničil mu v stave opileckého vyčíňania nejednu hračku, o ktorej sa jeho dorastajúci syn v naivnej predstave existencie úprimného otcovského citu zmienil, že ju má rád. Stačila malá hádka a vec letela von oknom alebo ju otec v hneve rozdupal nohou. Zlomiť dielec autodráhy ide rýchlo a poľahky, no zlomiť ľudskú dušu, to chce vytrvalosť a čas. Rudo si svoje užil a nakoniec prechod peklom prežil, teraz však podobné inferno dopriaval ostatným – len s tým rozdielom, že alkoholu sa takmer vôbec nedotkol a ani päste nepoužíval, to bolo pod jeho úroveň. Zlo konal slovom. Bol presvedčený, že slovo zraňuje oveľa viac. V tom sa skutočne nemýlil.

„Vydrbaný jogín! Či aj nezdochol?!? Leží, akoby ho už vystrelo... Ani pot, ani pohyb, ten na sto percent zdochol. Nemôže pri tom strope toľko vydržať bez toho, aby nezvlhol!!! Aj ruky má na hrudi skrížené, akoby ho naaranžovali v truhle,“ produkoval prehriaty Rudov mozog takéto sprostosti, kým mu pot, stekajúci z viečok, zahmlieval výhľad na presýpacie hodiny, ktoré nie a nie sa dosypať aspoň na desať minút.

Do sauny vošla mladá dvojica. Rudo vdýchol chladný vzduch, ktorý prenikol z nakrátko otvorených dverí. Saunovní vyznávači neznášajú, keď ktosi necháva dlho otvorené dvere, lebo tým sa vytráca teplota z miestnosti. No Rudo bol hajzlík, bežne podvádza, keby tam bol sám, nerobilo by mu problém nechať vo dverách medzeru. Ani zamak by to nebral tak, že klame najmä seba.

Dievčina mala plnú tvár a bola pekná. Sauna hneď pevne chytla štetec a na líčkach jej začala maľovať sympatické červené kruhy. Do

takýchto jabĺčok sa Rudo rád zahrýzal. Aj pri ženách už mal jasný postup: Vyčkaj, nežeň sa, pomaličky, veď ony dozrejú a otvoria sa samy.

Vždy si písal minimálne s desiatimi ženami. To, že mal doma vernú a obetavú manželku s dcérkou, ho nebrzdilo. Svedomie v ňom zavraždil surovec otec, ten mohol za všetko. Svet je plný zronených a sklamaných žien, hľadajúcich trpezlivé mužské ucho. Rudo mal v týchto prípadoch trpezlivosť psychológa, ktorý berie za hodinu sedenia od najvyššej smotánky veľkomesta mastný peniaz. Stačilo len zraneným, sklamaným a vyhľadovaným ženským dušiam odpisovať s plným pochopením, netlačiť na pílu, nevylomit' zub, nevyplašiť čoraz viac sa približujúce zvedavé mačičky. Iskra v očiach im narastala, o tom nebolo pochýb. Po týždňoch, ba až mesiacoch vypisovania to už boli viac ako priateľstvá. Rudo nikdy neprejavoval záujem stretnúť sa osobne, samotná žena bola iniciátorkou rande, ba priam oň žobronila až po okraj oklamaná predstavou, že aj na ňu sa konečne usmiala bohyňa lásky a poslala jej do cesty súceho chlapa. Hajzla, sukničkára, ktorý po príchode domov vždy v mobile pár stlačeniami *delete* precízne vyniesol všetky koše správ s červenými srdiečkami kamsi do územia zabudnutia, vypol si mobilné dáta a už sa ho doma okrem súrnych telefonátov nechtyl.

Vždy vyčkal na správnu chvíľu – a tá akýmsi zázrakom aj prišla. K stretnutiam a sexu nakoniec vo veľa prípadoch došlo, percentuálnu úspešnosť zasunutia mal šokujúco vysokú, oveľa vyššiu v porovnaní so smilníkmi, ktorí začali na ženy prirýchlo tlačiť, šermujúc cez správy svojim obrovským penisom, ktorý sa nehanbili nezriedka aj pripnúť vo forme fotky, i keď konkrétny zvečnený orgán nebol ich. Nedisponovali vedomosťou, že drvivú časť ženskej populácie fotka penisu v úvodnej fáze zoznamovania vonkoncom neteší, ba, naopak, okamžite núti odosielateľa zablokovať, nech skončí v koši bežných strát úchylov, ktorí nemajú v sebe ani štipku chochmesu svoju zvrátenosť na začiatku známosti maskovať. Rudo to vedel, preto poza humná panelákových stien i stien rodinných domov súložil prvú ligu, kým doma bol vzornou hlavou rodiny.

„Papulka krásna, ty ma dnes v sprche vyfajčíš pekne dosucha,“ pomyslel si Rudo a venoval dievčaťu dlhý pohľad. Toto minimálne trojsekundové očné spojenie sa zaiste nepáčilo jej frajerovi, ale toho

Rudo rovno poslal do karantény, bol mu ukradnutý. „Ty si budeš vlasy trhať, kým ona sa so mnou pekne pobaví,“ škodoradostne si želal Rudo.

Neubehla ani minúta a chlapec čosi nahnevane zašepkal dievčaťu do ucha. Dohovárание zamilovaného sa jej očividne nepozdávalo, nedala sa na ústup, naopak, okamžite sa s ním začala v tichosti hádať. Veru, ťažko-preťažko sa dohaduje v saune tak, aby druhí nepobadali šľahajúce plamene, no napriek tomu to jogína nevyrušilo, ležal nepohnute, akoby tam ani nebol. Naopak, Rudo už tú saunovú horúčosť nedokázal vydržať, musel odtiaľ odísť, telo vrešťalo o vyslobodenie. „Idem. A ty si tu v pokoji zdochni!“ posledný raz sa pozrel na jogína, veruže bolo mu z neho odporne, neznášal prehry.

Kým dievča červené v tvári čosi cez zuby hovorilo do vypúlených zreničiek svojho junáka, pánovi ležiacom na najvyššom stupni šklblo palcom ľavej nohy. Viac času narastajúcej hádke medzi mladými nevenoval.

Rudo vyšiel von a prudko za sebou zavrel dvere, aby saunujúcim nedoprial ani za piad' chladu. Prešla ním nová vlna mrzutosti, tentoraz za to mohol chladný vzduch, ktorý začal drzo prenikať všetkými otvorenými pórmí jeho pľuhavej povahy. Jediné, čo mu v tých sekundách posilňovalo dych, bola zvedavosť, či čertovo kopyto znova neudrie podľa jeho dirigovania na miesta, ktoré určil.

6. Smrť je rovnako prirodzená ako narodenie

Mladík bol v saune veľmi namosúrený. Najprv mu snúbenica šplechla do tváre, že sa správa ako žiarlivé decko a že toho už má plný výparník. Hádku sa snažili držať pod pokrievkou, ale nezvládli to. Našťastie, aspoň ten muž, ktorý konflikt vyvolal, odišiel a ostali tam len s pánom, ktorý ležal nad nimi. No ten bol silne pohrúžený do seba, takže ich škriepka ozvučovala priestor sauny čoraz hlasnejšie.

– Obzeral si ťa tak horlivo, že ťa priam vyzliekal pohľadom! – soptil drak v mládencovi.

– Žiarliš pre nič za nič, si ako tvoj otec. Už chápem tvoju večne sťažujúcu sa mamu, – snažilo sa šepkať dievča.

– On ťa nielenže vyzliekal, on ťa pohľadom rovno súložil!!! – nereagoval mladík na frajerkinu slovnú odbočku.

– Zostaň takýto a aj ťa skutočne podvediem! Veď ty ma do toho priam huckáš tými svojimi výmyslami!

– Rob si, čo chceš, ale všetko sa ti raz vráti, – vyslovil síce chalan, ale dobre vedel, že by lízal dno beznádeje, keby sa také čosi reálne udialo.

Mládencu vychovával len otec, matka od rodiny odišla, keď bol v puberte. Otec zvykol vravievať, že sa len dobre stalo, že sa iba flákala po nociach, zanedbávala domácnosť, dieťa i jeho ako manžela a že sa ako zodpovedná manželka nikdy neprejavila. Upätosť prameniaca zo strachu a prehnaná disciplína pri výchove mladíka bola nakoniec nepríjemným faktorom počas celého jeho detstva. Mama, ktorá by domov naplnila pochopením, láskou a nehou, chalanovi veľmi chýbala. Otec sa mohol snažiť a orať aj za tri voly, ale ženská jemnosť sa mužským systémom, plánovaním a prísnosťou nahradiť nedala. Nečudo, že chlapec o to viac už ako mladý túžil po partnerke, ktorá by bola láskavá a stala by sa dobrou milujúcou že-

nou pre neho. Mia sa takou zo začiatku javila, ale keďže hltal mnohé vzťahové články v mainstreamových médiách, dobre si uvedomoval, že keď zmizne prvotný ošiaľ zamilovanosti, pravá podstata človeka sa vykreslí v jasných kontúrach.

– Pekne dlho ste si vymieňali pohľad, to nezaprieš! – šepol nanevane.

– Chod' sa dať liečiť!!! – vyšlo z dievčaťa úsečne, pritiahla si plachtu ponad prsia, prudko vstala a rýchlosťou dravca vyletela zo sauny. Chalan ju pozoroval cez dymové sklá, jej chôdza prezrádzala srd – takúto ju nepoznal. Chytili sa už veru veľakrát, no z tejto reakcie ostal obarený.

Sedel tam možno minútu, dve, čas za zastavil i šprintoval zároveň. Raz sa s ňou v duchu rozchádzal a mazal budúcnosť s ich spoločným bývaním, hypotékou a so spoločným starnutím do nenávratna, obratom však plakal ako malé dieťa, vzýval vesmír, čo už nevedel koho, a prosil ho, nech sa jeho partnerka zmení, vstúpi do seba a začne sa správať ako verná a pokorná žena.

Možno by sa v tejto búrke zmien nálad potácal dlho, keby ho z uragánu emocionálneho chaosu nevyrušilo buchnutie ruky muža ležiaceho nad ním. Trhlo ho, prudko otočil hlavu smerom k pánovi, ktorého končatina sa uvoľnila, spadla a zelektrizovala nečakaným pohybom jeho chrbát.

Pár minút na to už zriadení wellnessu vyniesli muža pred saunu a snažili sa ho oživiť. Mladík tam skôr zavádzal, než pomáhal, bezradne pozeral na recepcnú. S kolegyňou, ktorá mala na starosti vytieranie vlhkých dlážok saunového sveta, sa nevedela dohodnúť na presnom pomere úderov do srdca a počtov nádychov do úst. Kto by si to aj pamätal, všakže? Recepčná kričala, nech zbehne po mobil a rýchlo to nájde na internete, vraj do hrude sa už pol storočia nebije. Okolo celej tragédie sa zbehli všetci zákazníci, no nebol medzi nimi žiaden doktor, zdravotná sestra, záchranár, nik, kto by vedel stuhnutému telu prinavrátiť život.

Vo virvare zmätku a atmosfére, ktorej vrchovato panovala smrť, sa mladík zrazu spamätal a začal hľadať Miu. Nikde jej nebolo – okrem jeho vlastnej hlavy, tam jej bolo vrchovato. Rýchlym krokom sa vydal smerom k ženským šatniam, no v priestore tesne pred verejnými

sprchami sa šmykol a spadol. Práve tento moment mu nasmeroval všetky zmysly k udetému kolenu, lebo inak by zo sprch začul občasné Rudove vzdychy. Stačilo urobiť tri kroky a pobadal by trčiace Miine nohy, na ktorých kľáčala, hlavou sa prikláňala k Rudovmu prirodzeniu, ktoré sa jej na striedačku vynáralo a vzápätí mizlo v ústach.

Ak by jej ktosi ešte pred polhodinou povedal, čo sa stane, dlho a na plné hrdlo by sa smiala. Lenže udialo sa. Nahnevaná na svojho snúbenca mala v pláne vojsť pod sprchu a zmyť zo seba nielen pot, ale aj zlý pocit zo zvady. No za zástenou, rovno pred vchodom do sprch, narazila do neznámeho chlapa, s ktorým si vymenila suggestívny, priam magický pohľad v saune. Pripadala si ako zasiahnutá bleskom, ako bábka. Neznámy ju chytil za dľaň, cúval s ňou späť do sprchy, pomaličky si ju pritiahol k sebe. Nikdy v živote sa jej nepodarí nikomu vysvetliť, prečo sa mu tak rýchlo poddala. Nebola žiadna šľapka, náhodný sex jej bol odporný, lenže o pár minút na to ho orálne uspokojovala ako besná, nadržane vzdychala, pokiaľ jej to penis v ústach dovolil. Premýšľať o svojom konaní už bolo neskoro a v tých slastných okamihoch bol rozum i tak mimo dosahu signálu.

Snúbenec ich nezačul, aj keď bol iba pár metrov od nich. Vstal, počúval si odreté miesto, opatrne dokráčal do svojej šatne, obliekol sa a trpezlivo čakal na priateľku pred recepciou.

Rudo sa vystriekal Mii do úst, časť svojich spermií zanechal aj na dekolte, penis si vyutieral o jej líca. Jeho ego krochkalo blahom, bol mu dopriaty ohromný zážitok. Pri odchode z wellnessu narazil na malú skupinu zákazníkov a obsluhu hotela, ktorí riešili šokujúci skon muža v saune. Narýchlo privolaní záchranári už len konšatovali zastavenie srdca.

– Nerobte z toho takú vedu, – zašomral si Rudo skôr sám pre seba, keď vychádzal z hotela, – smrť je rovnako prirodzená ako narodenie.

7. Nasleduj ma

Umenie viniť seba som ovládal dokonalo. V živote som si neveril, stačilo na mňa zatlačiť a podvolil som sa. Ale počas základnej školy som si začal osvojovať obranu humorom, ktorú som neskôr vyšperkoval do irónie, ba až ponižovania druhých. Dlhو som si nevedomoval, ako veľmi môžem ublížiť slovom. Obyčajným slovom. Otvoríte ústa, pohýbete jazykom, rozkmitáte vzduch a iného to zabolí. Nesiahnete na neho ruku, ani ho neudriete žiadnym predmetom, bolesť príde cez vzduch. Cez praobyčajný vzduch jazykom – maličkým svalom, ktorý nemá ani hánky a nikdy ste ho netrénováli na boxerskom vreci.

Škoda, že odmala ma neučili, že v určitých situáciách by som bol silnejší bez slov. Slovo nie je ticho a, žiaľ, v dnešných časoch sa slovo viac používa na útok ako na žehnanie. Ľudia okamžite reagujú bez toho, aby sa najprv zamysleli. Slovo je náboj, ktorý po vypustení z hlavne nemožno vziať späť. Letí a buď pohladí, alebo zraní. Jeho následky majú danú lehotu trvanlivosti, ktorá závisí od množstva a intenzity obsahu, ale aj od druhej veci, ktorou je citlivosť, ba až precitlivenosť cieľa. To isté slovo komusi prefrčí jedným uchom dnu a druhým von, kým iný sa ním zapodieva aj mesiac. Je dotknutý, a to sme ho ani nekopli.

Bol som Váha, neznášal som akúkoľvek nespravodlivosť. No sám som ju veľakrát slovom spôsobil. Viete, kedy som si to uvedomil? Raz sme si v spoločnosti doberali ktoréhosi kamaráta, z nejakého dôvodu sa zrazu stal terčom posmechu. Bol zatlačený do kúta a ja som ho počas striedavých výbuchov smiechu pomenoval sliepku, lebo v ten okamih mi z profilu skutočne evokoval toto zviera. Bola to pomyselná čerešnička na torte, ostatní zúčastnení prepukli v hurónsky smiech, prehýbali sa v kolenách, chytali za bruchá. V erupcii smiechu mi však môj samotný anjel strážca doprial zazrieť a precítiť detail tváre zraneného. Trpel. Nesmierne trpel. Lovené zviera zvykne na konci štvania zapojiť všetky posledné sily a vybičovať sa k extrémnej obrane. Lenže

ten chalan bol na konci svojich síl, už sa nedokázal nijako brániť. Nebol ani na kolenách, už pomyselne iba ležal, bezvládne dobité telo pod tlakom haldy kamenia. Našich slov.

Presne v tú sekundu mi to všetko a plnohodnotne prvýkrát v živote došlo: „Zabili sme ho. V tejto minúte je mŕtvy! A ja som ho udrel ako posledný najostrejším kameňom priamo do srdca, presne na komoru, a on sa teraz zmieta v agónii bezbrannosti. Je mu zle. Je mu teraz VEĽMI ZLE! Len sa dobre pozri, Svätoslav, na smútok jeho očí. Planie z nich nesmierne utrpenie. Robí ti dobre, keď ktosi trpí? Sám čas od času stoneš, prosíš o pomoc, vzývaš všetkých možných, nech bolesť či útok od nepriateľa či od osudu prestane – tak prečo si teraz spôsobil druhého bolesť?“

Nechápal som. Všetci sa smiali, on sa topil v mori rozpakov a mňa vraha nosili na rukách ako najväčšieho borca. Všetko bolo naopak, akoby sme ani neboli ľuďmi. Z akýchsi nevysvetliteľných príčin sme zabudli, že sme živí. Mysliace a cítiace bytosti, ktoré sa narodili, aby spolupracovali, podporovali sa. Do jedného Božie deti – nadané, vnímavé, so schopnosťami pomáhať, liečiť, zaceľovať, a teraz toto?

Ako ľudia zažijeme podobných situácií mnoho, javia sa ako normálne, ale ja som precitol. Uvedomenie, že slovo som dostal ako dar, a nie ako dýku, sa mi od toho dňa pevne zapísalo do podvedomia. S rukami od krvi som si povedal, že už nechcem zraňovať slovom. Vtedy som z tej situácie vypil všetok stvorený jed, po okraj sa naplnil nechutnosťou zo seba, vložil do seba odtlačok osobnej schopnosti týmto darom škodiť, otvoriť dakomu ranu, jatriť ju, živiť sa z nej a ešte sa za to nechať oslavovať.

Prestal som si svoje nízke sebavedomie hojiť zhadzovaním druhých. Už som vedel, že toto nie je korektný prístup vo svete skutočných živých. Druhí, ktorí v tom blude ostali žiť, sa pre mňa stali neprebudenými, lebo výraz mŕtvi by bol tvrdý. Neboli mŕtvi, boli živí, iba spali, aj keď chodili, hovorili, konali. Len si neuvedomovali, čo spôsobujú, svoje konanie neprehodnocovali, lebo keď sa väčšina smiala, bolo to v poriadku, no to, že ktosi v kúte zomieral od bolesti, bolo vedľajšie.

V škole nás učia, že kradnúť sa nemá, že máme žiť čestne, že spravodlivosť a pravdovravnosť majú nám byť večné a že druhým sa

neubližuje. Stovky iných správnych pravidiel si zapíšeme do písaniek, odrapoceme ich pred tabuľou a dostaneme z odpovede jednotku či dvojku. Potom zazvoní, písanku v návale pubertálnej víchrice hodíme do tašky, preplnenej kilogramami papiera popísaného balastom prázdnych múdrostí, a hajde do jedálne ofrflať jedlo, ohovoriť učiteľky, vychvalovať sa, čo všetko máme a ešte viac dostaneme, veď to predsa samo padá z neba... Po ceste domov mlátiť sa so spolužiakmi, doberať a urážať baby, veď práve takto sa predsa dokazuje mužnosť, nie? Určite áno, robia to takmer všetci. Dobre, okrem spolužiaka Slavomíra – bol predsa divný už od narodenia, k dievčatám sa správal vždy slušne, nikdy nikoho neurazil, proste slaboch, naivný dedinčan.

„Prásk!“ Dostal som po papuli. Zobudila ma obyčajná, mojím slovom stvorená sliepka. Lebo vo vesmíre sa nič nestratí, každá myšlienka i slovo sa raz zmaterializuje. Stál som nahý v kurníku, zakrýval si prirodzenie, nohy sa mi lepili o kuracince. Z toho katastrofálneho zápachu ma napínalo na vracanie, bol tam smrad ako v Carigrade. Priestor bol nedozerne veľký, nedoviedel som na žiadnu stenu. Každých pár desiatok metrov mocné ocelové stĺpy podopierali ozrutánsku plachtu. Pripadal som si ako v gigantickom festivalovom stane, len s tým rozdielom, že tento sa nikde nekončil, nemal hranice ani v psychedélii, ani v realite.

Okolo mňa pobehovali kohúty a sliepky štyrikrát väčšie ako ja. Kde sa mne končila hlava, tam sa im začínalo telo. Zazerali na mňa, prudko mykali hlavami, očami, zobáky sa mihali okolo mňa ako kosy na atómový pohon, stačila zlá myšlienka v ich tridsaťkilovom mozgu s výkonnosťou mačky, jedno skúšobné d'obnutie do mojej hrude, hlavy či stehna, či som konzumovateľný, a padol by som do tých sračiek ako Pinocchio pod zubami píly.

Strašne som sa bál, nemal som tam byť. Ani ony tam nemali byť, všetci sme mali byť inde a jakživ sa nestretnúť. Hneď mi bolo jasné, že ma vsunuli do hlavnej roly reality šou, ktorú vymyslel nejaký imbecil, vedenie televízie, ktorá tento blud natáčala, kašľalo na všetky morálne otázky, hlavne nech sa predajú reklamy a sledovanosť zaznamená rekord. Prežívaný horor mal hádam sto dielov, pre veľký úspech točili sériu za sériou a ja už som si začínal byť istý, že sa nikdy neskončí, aj keď sa vlastne ani nikdy nezačal a v žiadnom prípade sa nemôže udiat'.

Stále som sa boril s otázkou, či sa prejavíť a začať na hydinu útočiť, alebo sa prispôbiť, nechať si na hlave narásť čiro, naučiť sa dokonale kotkodákať a bojovať o zrno veľké ako moje koleno. Nedalo sa to ustáť a bolo jedno, že tento seriál sa stal najúspešnejšou reality šou celého sveta, moje adaptovanie medzi hydinu sledovali denne milióny nadržaných divákov, pchajúcich do seba vlaky čipsov splavovaných riekami koly. Bolo mi to všetko fuk, keď vám ide o život, nezáleží už na tom, či vás ľudia vidia špinavého, zababraného hovnami, nahého, zaliateho slzami. Chcelo sa mi vrešťať, nech sa už konečne nájde jedna odvážna tupá sliepka a zďobne ma, do minúty by som mnou nemala čo robiť. V prípade, že by ma dala na jedno sústo, stretol by som sa aspoň v žalúdku s biblickým Eliášovým prapravnukom, jediný on by ma vedel pochopiť. Ale bol som niktoš, nedokázal som začať ani kričať, nieto sa zahryznúť do kohútovej nohy, pripomínajúcej hrubý bambus.

Rozplakal som sa. Plač so mnou triasol ako vietor so zástavkou na lodi. Skrz-naskrz ma to vzalo, zistenie, že som doteraz žil ako zlý človek, škodiaci a škodoradostný, mi podlomilo nohy. Hodilo ma do kuracieho hovna, môj zadok zapadol do plastickej hmoty ako do sedacieho vaku naplneného príjemnými malými guľôčkami, ktoré sa ľahodne prispôbia anatómii vášho tela. Aj hovno sa prispôsobilo, len okrem smradu, ktorý mi pchal prsty do hrdla, začalo aj nesmierne štipať. Bolo otázkou času, kedy mi agresívne látky rozožerú kožu, vnútornosti mi vypadnú z tela, rozlejem sa tam, a to všetko bez odpovede! Bez odpovede, ako som sa tam ocitol, prečo, ale najmä ako z toho hororu von! Ako sa znova stať človekom!!! Už som si nezakrýval ani penis, slzy sa zo mňa liali ako z kanvice, dlane sa mi premenili na stierače, totálne však nestíhali. Vzdal som to. Vzdal som svoj život, ruky mi klesli do kloaky, prsty sa ponorili do hmoty, ktorá vraj rastliny motivuje do ešte krajších, početnejších a farebnejších kvetov, plody násobí do výstavnej úrody. Usadený v kuračincoch som cez slané rolety pobadal, ako sa v diaľke medzi stromy slepačích nôh ku mne približuje akási postava. Ľudská! „To musí byť Budha či Kristus,“ blúznil som.

„Preboha, čo tu robíš, Slavo?!?“

„Volal si ma, tak som pre teba prišiel,“ prehovoril spolužiak z dediny. Ani sa nesmiel, ani ma neľutoval. Len mi podal ruku.

„Dá sa odtiaľto vyjsť?“ vzlykal som.

„Áno, dá. Nasleduj ma. No môžem ti ukázať iba cestu, kráčať musíš sám,“ vyslovil a podal mi ruku. Bol to taký silný impulz vidiny prezitia, že som sa obratom odlepil od hnusného kuracieho trusu a vstal som.

Kráčali sme, hydina sa nám rozostupovala, iná pred nami čistila cestu. Absurdné!

„Obet sa môže v každej situácii premeniť na tvorca,“ povedal Slavo, a aby tých zázrakov nebolo málo, najstatnejší a najkrajší kohút sa mu uklonil, akoby sa dostal do kontaktu so samotným vesmírnym cisárom hydiny. Gesto úcty okamžite zopakovali všetky zvieratá v blízkom okruhu, nejedna sliepka zapichla aj hlavu do trusu v domnienke, že si tak získa vstupenku do opereného raja.

Ach, najkratšia modlitba je „mama“, no najväčší dar z nebies je ľudská dľaň zvierajúca inú dľaň. Podaná srdcom je ako božská medicína. Nasadol som do tej ruky, nechal sa ňou unášať a už som sa jej nikdy nechcel pustiť. Milióny sledovateľov pri televízoroch a s mobilmi v rukách prestalo chrúmať čipsy, hladina všetkých kofol v pohároch sa ustálila. Diváci sa veľmi divili, onemeli od úžasu, ja som zabudol dýchať. Stano ma viedol, kulisy vôkol nás sa mäkko začali meniť, sliepky sa premieňali na autá, kurník sa prehmlil na parkovisko a supermarket tróniaci pri ňom.

Ako som s autom vyšiel z parkoviska a zatočil doprava na hlavnú cestu, vesmírčan sa mi opätovne dostal do uhla záberu. Mal som ho po pravej strane. Stále tam stál a zdravil ma rukou, mierny úsmev zdobil jeho netradičnú tvárovú hegemoniu, drzý človek by ho za celý ten súbor prejavov označil ako vyšinutého. Práve vtedy mi došlo, že vnútorné sa podobá na obetavého, vždy ústretového a chápaného Slava.

Stále mierne mrholilo.

8. Šaňo

Keby mi nezazvonil mobil, mal by som čas utriediť si pocity z toho podivného stretnutia s cudzincom, sálajúcim lásku. Lenže volal mi dobrý kamarát Šaňo. Čím viac mi pribúdali roky, tým viac som chápal, že skutoční priatelia to nie je masa známych, ale dobrými priateľmi môžem nazývať len úzky okruh blízkych, ktorí sa prejavili aj v mojich najťažších životných situáciách ako anjeli. A tých si treba vážiť, kamarátom som proste dvíhal, aj keby som práve na čekingú riešil letenky.

– Ešte teraz sa trasiem, – ševalil Šaňo.

– No daj, kým dôjdem domov, mám štvrt'hodinu, – povedal som.

– Stretli sme sa na chodbe... – vyslovil a ďalej nepokračoval. Ako by navštívil kurz Naťahuj, no nepraskni.

– S kým? Kde? Prečo?

– Ved' vieš, s ňou... – odvetil dutým hlasom, vysvetlenie stále skrýval kdesi za dverami.

Poznali sme sa tak dlho, že už si ani nepamätám, kto koho pokazil. Videli sme si do duší, hneď som vedel, ktorá bije.

– S osudovou ženou z tvojej práce, ktorej meno nechceš vysloviť, a to aj napriek tomu, že si vzdialený minimálne kilometer od svojej manželky? – snažil som sa trafiť šípkou presne do stredu.

– Áno, presne s tou. S tou, s ktorou sa posledný rok a pol iba pozdravíme, ale viac viet nepadne. To aby kolegovia nevytušili, že... – stíchol znova kamarát.

– ... medzi vami čosi bolo. Že si ju párkrát pretiahol, dokonca aj u nej doma. Že keď ste to dokončili, začala okamžite na teba kričať, nech sa zbalíš a vypadneš, na čo si sa začal nechápavo obliekať, aby si ťa znova pred dverami k sebe pritiahla a ty si ju ešte na rozlúčku dal odzadu na stojáka? A to aj napriek tomu, že jej frajer sa mohol každú chvíľu vrátiť domov a určite by ostal veľmi prekvapený, keby zbadal ten absurdný výjav ako z porna...

– Svetlan, dúfam, že si sám, – zareagoval prekvapene Šaňo.

– Nie, moja ženuška sedí vedľa mňa, od údivu si zabudla zavrieť ústa a deti sa chichocú, pričom Lukáško sa ma pýta, čo znamená slovo pretiahnuť, aj keď jeho význam si už so spolužiakmi dávno ujasnili, – odvetil som ironicky.

– Toto sa nesmie nik dozvedieť, však vieš, – riekol vyľakane, plachá veвериčka bola proti nemu prezidentom.

– Viem. A z čoho sa ešte teraz trasieš? Znova ste si to rozdali v kancelárii na stole ako vtedy pred piatimi rokmi?

– Šiestimi rokmi, – opravil ma.

– Dobre, tak teda šiestimi. Ten rok tvojmu svedomiu koľko pomohol? Bol si už aj tak ženatý a ona mala frajera.

– Ide sa vydávať... – posunul Šaňo konečne rozhovor dopredu.

– Za toho istého, čo si mu parohy primontoval k hlave? – bol som zvedavý.

– Nie, už má iného. S tým sa rozišla.

– Tak dobre, nie? Konečne bude spokojná a nebude ti robiť zo života peklo ako pred tými rokmi, čo si mi minimálne dvakrát do mesiaca volal, že sa ideš zabiť.

– Peklo som si zo života robil sám, to tie moje psychiatrie... – analyzoval Šaňo nahlas.

– Už sa k tomu nevracajme, zvládol si to.

– Ale aj vďaka tebe, keď si ma nakoniec odbil s tým, že nech sa teda zabijem, že už nemáš nervy to stále počúvať a že to aj tak nedokážem, lebo som slaboch a mám sa priveľmi rád.

– Prepáč, moja nervová sústava už dosť kvičala, – vyslovil som kajúčne.

– Mal si pravdu v oboch veciach: som slaboch a mám sa priveľmi rád... – pritakal Šaňo.

– A ona sa ide teraz vydávať... – valkal som slovíčka na jazyku, – tak jej kúp peknú kyticu, zažej jej more orgazmov, aspoň jedno dieťa a všetko, čo si praje, – nevidel som nikde háčik.

– Ona si želá sa so mnou ešte raz pomilovať.

A bolo to vonka! Spľundravenej lafete ľudských osudov sa opäť zachcelo z ničiejej kratochvíle vystreliť nové ingrediencie, nech zmes bytia občerství novými chuťami. Musel som sa do toho pochmurého,

daždiveho a špinavého večera usmiať. Život bol jeden ošúchaný brak, ktorý však stále vedel veľmi prekvapiť s nejakým gýčom seriálovej úrovne.

– Idem sa vydávať, no ešte predtým by som to ešte raz chcela s tebou. Presne tak mi to dnes na tej chodbe povedala. Po tých dlhých mesiacoch „ahoj, ahoj“ a ani o skúpu hlásku viac mi povie na chodbe toto! Chápeš?!? Svetlan, roztriasli sa mi nohy. Hneď sa mi pripomenulo tých pár, ale o to viac šialených a intenzívnych milovaní s ňou...

– Zabrnel ti, postavil sa, čím sa ti odkrivil mozog, na čo si ako teliatko vedené na popravu zo seba vydal hrdinské a ledva počuteľné: Dobre, – zatipoval som si.

– Presne! Ako vieš?!? – metala kamarátom panika, srdce mal na Venuši, rozum na Marse, kým psychiku mu škodoradostný emocionálny desperátor rozmetal po krajoch Mliečnej dráhy.

– Lebo ťa poznám lepšie ako smetiar medený kábel, – zasmial som sa.

– Vyšlo zo mňa iba „dobre“. Povedala, že si zavoláme, a išli sme od seba, – jachtal Šaňo a ja by som sa stavil o ľavé ucho, že by v tomto stave nedokázal policajnej hliadke bez pomýlenia nadiktovať ani svoju adresu.

– Lenže po hodine a pol mi došlo, že to nechcem! – dodal chvatne.

– Ale, ale??? Čože sa zmenilo? Keď Jano rozpráva o tantrických masážach, ty hltáš z pier nášho spoločného kamaráta každé jedno slovo, už ste sa dokonca neraz aj dohodli, že pôjdete na ne spolu, a teraz ponuka súlože zadarmo, dokonca s osudovou ženou, ako si ju tesne pred pokusmi vykonania série samovrážd nazýval, a zrazu milá premena na šľachetného a čestného muža? No poviem ti, teší ma to, krása, – smial som sa.

– Nechcem to... Neviem si predstaviť, že prídem po tom...

– Myslíš ako po akte, áno? – ujasňoval som si.

– Áno, že prídem po tom domov a mám byť so synom... Veď by som sa ho nedokázal ani dotknúť... – pokračoval priateľ v nepripravenej spovedi, kým ja som ho ohromený počúval.

– Čo Katka, tá už je mimo hry? Kvôli nej by si výčitky svedomia nemal? Už svoju manželku neľúbiš?

– Jasné, že ju ľúbim, hmm, ale poviem ti, skôr myslím na syna, – priznal sa Šaňo.

– Takže, ak by si mal rozhodnúť, že buď prežije tvoja manželka, alebo tvoj Matúško, koho si vyberieš?

– Bože, ty si chuj, to je čo za otázku??? – uvoľnil sa trochu.

– Katka či dieťa? – domáhal som sa odpovede na moju práve vymyslenú anketu.

– Asi synček... ale Katku ľúbim, naozaj! – obhajoval sa Šaňo, ale len chvíľu. Chcel sa znova vrátiť k téme, ktorá zahltila jeho vnútro. – Nedokážem to už spraviť, akosi som sa stabilizoval, rodina je pre mňa najviac. Ja som psycháč, poznáš ma a teraz si mám celý ten komfort zničiť? Viem, súlož s ňou by bola určite úžasná, nepochybujem, že by to nefungovalo, bolo by to peklo, ale spravím sa a v tú sekundu sa zmením na netvora. Zo života zhorenisko... veď ja by som prišiel domov a pri večeri by som sa rozplakal a sám sa Katke priznal. Nemôžem plávať medzi dvoma svetmi, nie som z kameňa. Rozdrvilo by ma to... – plynulo z kamaráta.

– Ty si fakt psychopat! Ale taký milý psychopat, – nedokázal som zabrániť smiechu. – Dobre si sa rozhodol, až ma to prekvapuje. Som na teba pyšný! – vyslovil som úprimne.

– Povieť jej to osobne. Z očí do očí. Žiadna správa, v pondelok si ju odchytím, – povedal pevne.

– Ty brd' o, dnes prichádzajú poriadne šoky. Šaňo, predtým nádejný ohrievač postele psychiatrickej liečebne, sa premenil na morálneho, priameho a férového chlapa. Je mi ct'ou, že môžem byť tvoj kamoš! – povedal som položartovne, no myslel som to smrteľne vážne.

– V pondelok jej poviem že nie. Že som odpovedal prirýchlo, ale potom som si v hlave nechal všetko uležať. Tie následky mi za to nestoja, – upevňoval sa kamarát vo svojom zámere.

– Bude slušne ohrdnutá, znova ti spraví zo života panvicu, – pripomenul som mu, čo ho čaká.

– Veď som ešte nič nespravil, som čistý. Okrem toho urýchleného sľubu... Ale lepšie takto, ako sa potom zblázniť výčitkami.

– To chce ísť na pivo, osláviť tvoje zrodenie, – navrhol som.

– Ale ja stále nevypijem ani kvapku! – povedal Šaňo.

– S tebou to fakt máva: z extrému do extrému. Vieš, nie je problém prestať načas, aj keby na pol roka či rok, úplne piť. Umenie je vedieť začať piť slušne. Pivko, dve... pohár vína k večeri...

– Nechaj ma tak, mne to takto vyhovuje, – bránil sa Šaňo.

– Ja nikdy nikoho do ničoho nenútim. Keď nechceš, vybavené, nebudeš piť, dáš si nealko.

Dohodli sme si deň, Šaňo sľúbil, že obratom zavolá Janovi a Nine, ďalším dvom členom našej partie, a ak to oni potvrdia, napíšeme si do skupiny.

„A čo ty, Svetlan, dal by si utraťiť svoju ženu, aby prežili deti, alebo naopak? Ja debil, to čo som vymyslel za otázku?“